

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ὁγδόη τοῦ Φλεβάρη καὶ εἰκοστή,
γαλήνη κατὰ πάντα θαυμαστή.

Ἑταιρεία μυστικὴ καὶ διοργανωτικὴ.

Φ.—Γνωρίζεις τὴν Ὀργάνωσιν τὴν Ἑσωτερικὴν,
τὴν νέαν Πανελληνίον, τὴν νέαν μυστικὴν;

Π.—Κἀνὶ θαρρῶ πῶς ἀκουσα...

Φ.—Μοῦ φαίνεται σὰν κρύα
πῶς ὁμιλεῖς, μαμμάκουθε, γι' αὐτὴν τὴν Ἑταιρείαν.

Π.—Τὶ νὰ σοῦ πῶ, βρε Φασουλῆ,

ἀφοῦ δὲν τὴν γνωρίζω;

Φ.—Ἐγ' ὅμως, φίλη κεφαλῇ,
γιὰ τούτῃ τουρτουρίζω.

Π.—Καὶ τούτῃ λένε μυστικὴ πῶς εἶναι, στραδοσκέλη.

Φ.—Καὶ τρόμον δὲν αἰσθάνεσαι καθ' ὅλα σου τὰ μέλη;

Π.—Φρίττω, καϋμένε βλάμη,
καὶ τρέμω σὰν καλάμι.

Φ.—Καὶ τούτῃ μυστικὴ
καὶ τούτῃ μὲ δακτύλους,
καὶ ἀκοῦς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
ψιθυρισμοὺς ποικίλους.

Μὴν εἶναι τάχα μέλη
ἄνδρες ἐκ τῶν ἐν τέλει;
Μὴν εἶναι ταλλαράδες
τοῦ τόπου δυνατοί;
μὴν εἶναι κοιλαράδες;
μὴν εἶναι φιφτυτοί;

Ποιοὶ νᾶναι τάχα τοῦτοι
μὲ τὰς μεγάλας γνώσεις,
ποῦ σκέπτονται, τσιφούτη,
νὰ κάνουν ὁργανώσεις;

Μυστήρια μεγάλα,
μυστήρια φρικώδη,
ποῦ πάλι, βρε κεφάλι,
μᾶς σήκωσαν στὸ πόδι.

Ἐμπρός... τὸ βῆμα μας ταχύ,
στὸ χέρι τοιγαρέτο...

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιά καὶ ἑννακόσα,
νέα πλάσις στὰ νέφη πετώσα.

Ἑβδομήντα τέσσερα προσμετρῶ καὶ χίλια,
μυστικῶν Ἑταιρειῶν ἄναψαν καντύλια.

μυστηριώδης ἐποχὴ,
καϋμένε Περικλέτο.

Ὁργανώσεις μυστικαὶ
δείχνουν, φίλε τενεκέ,
πῶς δὲν εἴμαστε καλά.

Ὁργανώσεις ἐν κρυπτῷ
δὲν μᾶς ἄφησαν μωαλά,
δὲν μᾶς ἄφησαν λεπτά.

Ὁργανώσεις κάθε μέρα
ξεφυτρώνουν ἐδῶ πέρα,
ὁργανώσεων μεγάλων
ὅλοι παίζουν ὁργανέτο,
καὶ σὺ χάσκεις, Περικλέτο,
μετὰ τῶσων κωφαλάλων.

Τὴν ὁργάνωσι καὶ σὺ πῶς τὴν θέλεις, μασκαρά;
θέλεις νᾶναι μυστικὴ; θέλεις νᾶναι φανερά;
θέλεις μ' ἑμὲ σοῦ νὰ τὴν βλέπης, ἢ νὰ τὴν ἀκοῦς μονάχα;
Π.—Θέλω καὶ νὰ τὴν ἀκούω, μὰ καὶ νὰ τὴν βλέπω, χάχα.

Φ.—Πρᾶγμ' ἀδύνατο ζητᾶς
καὶ δὲν σκέπτεσαι σωφρόνως...
δὲν μ' ἔνιωθες νὰ τὴν κυττᾶς
καὶ νὰ τὴν ἀκοῦς συγχρόνως.

Ὅμως ἄφες, φαφλατά,
τᾶνοστά σου χωράτά,
καὶ πρὸς δρόμον ἑτοιμάσου.

Κι' ἀκολούθει με σιγῶν,
ἔχων μόνον ἐδηγόν
τὸ γενναῖον φρόνημά σου.

Π.—Ποῦ μὲ πᾶς, μὲρὲ σακάτη;
Φ.—Σὲ πηγαίνω στοῦ Σωκράτη
τὴν ἀρχαία φυλακὴ...

Π.—Ἐγὼ ξέρω πῶς ἐκεῖ
ἐνεδρεύουν πότε πότε
προσφιλεῖς χασισοπόται.

Προχώρα, βρέ, σιωπηλός,
χωρίς να φαίνεται δειλός...
για κύτταξε τι κάμποι.

Ίδε και την Πανσέληνον...
σάν νόμισμα νικέλιον
μού φαίνεται πως λάμπει.

Ω σύ, που λάμπεις άργυρά,
μετρίασε το φώς σου,
σέ νέφη κρύβου σκιερά
κι' άμέσως άμαυρώσου.

Θέλω τὰ φῶτα νὰ χαθοῦν
καὶ μέσ' τὴν πλάσι ν' ἀπλωθοῦν
νυκτὸς ἀγρίας σκότη.

Θέλω ν' ἀστράπτῃ, νὰ βροντᾷ,
κι' ἀπὸ μακρὰν κι' ἀπὸ κοντὰ
νὰ με τρομάζουν κρότοι.

Ας γίνῃ Βαλπουργία νύξ καὶ νύξ Βαρθολομαίου,
καὶ σιγῆλὸς νὰ προχωρῶ,
κι' ἕνα μανδύαν νὰ φορῶ
καὶ τήθενον ἀρχαϊκὴν Συγκλητικὸν Ρωμαίου.

Τοῦ κράτους τὴν ὀργάνωσιν τὴν ἐσωτερικὴν
τὴν θέλω μυστικὴν,
κι' ἔταν τῆς ὀργανώσεως με πιάνη τὸ δαιμόνιον
εἰς ἄντρα θέλω μυστικὰ καθὼς καὶ τὸ Τροφόνιον
νὰ σκέπτομαι μεταβολὰς τοῦ κράτους ἀληθεῖς
με ρέκτας διοργανωτὰς καὶ μυστικοπαθεῖς.

Θέλω πρὸς διοργάνωσιν ἀληθινὴν προσπάθειαν,
μὰ με μυστικοπάθειαν,
καὶ συγκεντρώσεις ζοφερὰς τρομάρας καὶ σιγῆς
εἰς ἄντρα καὶ τὰ σπήλαια καὶ τὰς ὁπὰς τῆς γῆς.

Δὲν θέλω λάμπειν ἑκπαγλὸν ἡλιακῆς ἀκτίνος,
μὰ θέλω στὸν ὑπόγειον ναὸν τῆς Ἐλευσίνος
τὴν νέαν διοργάνωσιν νὰ μνηθῶ τοῦ κράτους,
κι' αὐτῆς νὰ γίνω μύστης
μ' ὀργανωτὰς χορτάτους
καὶ Παυσανίας νήστεις.

Θέλω σὰν αἶλος σκιὰ
νὰ φαίνωμαι στὰ σκότη,
κι' ὁ κόσμος, πατριώτη,
νὰ τρέμῃ καὶ νὰ φρικτᾷ.

Θέλω σὲ φασμάτων ἔχνη
φασματώδης νὰ βαδίζω,
κι' ὀργανέτα νὰ κουρδίζω,
κι' ὁ καθένας νὰ με δείχνῃ.

Καὶ νὰ λέγῃ: νάτος νάτος
ὁ μυστηριώδης κράτος
μυστικὰ διοργανῶν
καὶ Ρωμηῶν μραλὰ γανόνων.

Σὲ φρικτῶδες νύκτας μαύρας,
στὴν σιγὴν τῆς ὑψηλοῦ
θέλω τώρα σὰν παλάβρας
ὀργασμὸν τοῦ Βασιλείου.

Σὲ φωτὸς καὶ σκότους πάλιν
σῆκω, Περικλέτο βῶδι...

διατρέχον καὶ πάλιν
ἐποχὴν μυστηριώδη.

Δὲν κυττάξεις μυστικοῦς
συνωμῶτας περιλύπους;
βουληφόρων δὲν ἀκούς
συζητήσεις περὶ λίπους;

Δὲν κυττᾷς τοῦ δεινὰ, λέρᾳ,
καὶ τοῦ τάδε τὴν γαστέρα,
πόσον εἶναι φουσκωμένη
καὶ με λίπος νοθευμένη;

Δὲν κυττάξεις περιλύπους
πόσον ἀναιδέας λίπος
ἐπικάθηται παχὺ
καὶ στὴ φτώχεια καὶ στὸν πλοῦτο,
καὶ νοθεύεται με τοῦτο
κάθε πνεῦμα καὶ ψυχὴ;

Ἄρμ' ἡ χώρα μας ἡ θεία
δὲν κυττάξεις, παπαγάλο,
πὼς δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο
παρὰ μοναχὰ νοθεία;

Δὲν κυττᾷς, τῆς νύκτας φάσμα,
δὲν κυττᾷς, σκιὰ βροτεία,
ὅτι νόθον εἶναι κλάσμα
τῶν Ρωμηῶν ἡ πολιτεία;

Ὀργανώσωμεν λοιπὸν
μυστηριωδῶς τὸ κράτος,
καὶ καθένας με σκοπὸν
ὅς προδαίνῃ κοτσονάτος.

Τρύπωσέ χωρὶς μιλιὰ
στοῦ Σωκράτη τὴν σπηλιὰ.
Σὰν ἀσπάλακας κι' ἔμετς ὅς κρυφθῶμεν τώρα πλέον
εἰς ὁπὰς κι' ἐντὸς σπηλαίων.

Ὀργανώσωμεν τὸ κράτος
τῆς ρουτίνας ἀοράτως.
Ἄς κροτῶμεν, πατριώται,
με μυστηριώδεις κρότους
σὰν Κισσῶται, σὰν ἱππῶται
τῆς ὀμίχλης καὶ τοῦ σκότους.

Τὸ πνεῦμα τὸ ὀργανωτικὸν ζητεῖ τὴν ἐρημίαν
καὶ φεύγει τὴν μετὰ κοινῶν ἀνθρώπων εὐθυμίαν.
Τὸ πνεῦμα τὸ ὀργανωτικὸν αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου
δὲν θέλει φῶς ἡλίου,
μὰ θέλει πάντα θράδυ,
μυστήρια, σκοτάδι.

Τὸ πνεῦμα τὸ ὀργανωτικὸν δὲν θέλει, παραλίπα,
πλατείας τοῦ Συντάγματος ἢ τοῦ Διὸς τοὺς στύλους,
θέλει Σωκράτη φυλακὴ, θέλει σπηλιὰ καὶ τρύπα
με σκελετοὺς, με φάσματα, με μυστικοὺς δακτύλους.

Καὶ μακρὰν τῆς πολιτείας,
καὶ μακρὰν τῆς τόσης ζάλης,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκοτίας
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων
περιφέρετ' ἕνας δαίμων
ὀργανώσεως μεγάλης.

Φθάνει μυστικοπαθὲς διοργανωτῶν πληθύς.

Φ.— Πόσοι διοργανῶνται
μέσ' στὸ σκότος προχωροῦν...
κι' ἕνα φαίνεται, κουτέ,
προσωπεῖον σιδηροῦν.

Περικλέτο μου νωθρέ,
πρόσεχε, καὶ μὰς σιμόνουν
προσωπίδες ἐρυθραί,
καὶ τὸ στόμα μου φιμόνουν.

Βλέπω μυστικοὺς ἀνθρώπους,
δλέπω καὶ χαλκοπροσώπους.
Τάχα τοῦτο τί δηλοῖ;
πλησιάζουν... μὰς καλοῦν...
καὶ λιπόσαρκοι πολλοὶ
περὶ λίπους ὀμιλοῦν.

Ἐρυθρὰς κρατοῦν σφραγίδας,
ἄνω κάτω περυγίζουν,
καὶ σὲ μαύρας καταγίδας
κόκκινα χαρτὰ σφραγίζουν.

Τί σωτήριος σφραγὶς
πνεύματος Ἑλληνικοῦ
καὶ διοργανωτικοῦ
τῆς ἀνοργανώτου γῆς.

Κι' ἐκεῖ ποῦ χάσκει σπήτι σου
κι' ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ,
χαϊδεύοντας τὴν μύτη σου,
τὰ γένεα σου, τὸ μῦσι,
κ' ἐν γὰ λίπος συζητεῖς δοτύρων νοθευμένων
τὴν κεραυνὸν εἰς φάκελον λαμβάνεις κεκλεισμένον.

Φ.— Ἐλαδὲς φάκελον καὶ σύ, θρὲ Περικλῆ, γριφώδη,
φρικτὸν, μυστηριώδη;
Π.— Στὸν καφφενὲ καθόμουν με κατὶ Μαξανιέλους
καὶ γὰ τοῦ κράτους λέγαμε τὴν τόση σαχλαμάρα,
ὅταν τῆς ὀργανώσεως λαμβάνω τρεῖς φακέλους
μὲ μὴ σφραγίδα κόκκινη, ποῦ μ' ἐπίασε τρομάρα.

Φ.— Μὲς στοῦ Σωκράτη τὴν σπηλιὰ σιγὰ σιγὰ προχώρα...
ὡ νύξ ὀργανώσεως, ὡ νύξ ἀνατριχίλας!...
Π.— Προσέρχονται κι' ἀπρόσωποι καὶ προσωπιδοφόροι,
καὶ διοργάνωσιν ζητοῦν ὑπὸ μορφᾷς ποικίλας.

Βγάζουν ξύλινα μαχαίρια
προσωπίδες σοβαραῖς,
γράφουνε σὲ τοίχους χέρια
τὸ Θεκέλ, Μανές, Φαρές.

Μήτε λείει γρύ κανεῖς,
μ' ἄλλο κοχλάζουν πόθο,
καὶ δακτύλους ἀφανεῖς
μέσ' στὸ πρόσωπό μου νοιώθω.

Νύξ μαύρη, γριφώδης,
ἀγρία, ζοφώδης.
Τί τρέμος, τί δράματα,
τί νέα προγράμματα

Φ.—

μὲ μήκος, με πλάτος...
Τοῦ ζόφου τὸ κράτος
χρειάζεται ζόφους;
ἀλάλους συντρόφους,
ψιθύρους καὶ ψόφους
κρυφούς, ὑποκώφους.

Ἐμπρός... ἕως πότε,
κρυφοὶ πατριῶται,
χωρὶς ὀργανώσεις
θὰ ψάλλωμεν μόνον
με πάθος, με πόνον,
στομάχων κενώσεις.

Ὀργάνωσις λείπει
στὸ κράτος τοῦ λήρου,
νὰ λείψουν τὰ λίπη
τοῦ κάθε δοτύρου,
καὶ κάθε μας σπείρας
καὶ κάθε μας χήρας
κι' εὐθύμου μας χοίρου.

Ὀργάνωσιν θέλω
νὰ λείψουν ρεμούλαις,
προγράμματα στέλλω
μὲ κόκκιναις δούλαις.

Π.— Μὰ ποῖος αὐτός, θρὲ Φασουλῆ, ποῦ πρὸς ἐδῶ σιμόνει;
Φ.— Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μοῦ φαίνεται, κωθῶνι.

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές, παρακαλῶ, καὶ τοῦτος τί γυρεύει
σὲ μυστηρίων σπήλαια καὶ σὲ νυκτῶν ἐρέδη;
Φ.— Ἀκόμη δὲν κατάλαβες τί τρέχει, φουκαρά;
μπούκτιες τὴν ὀργάνωσις κι' αὐτὸς τὴν φανερά,
καὶ θέλει τώρα τὴν κρυφὴ μ' ἐμὰς συμπατριώτη,
μέσ' στῆς νυκτὸς τὰ σκότη.

Γι' αὐτὸ προσήλθε, Περικλῆ, μὰ τί με τοὺς ἐν τέλει...
Π.— Ποῖος νῶν' ἐκεῖνος, ποῦ παντοῦ φακέλους ἀποστέλλει;

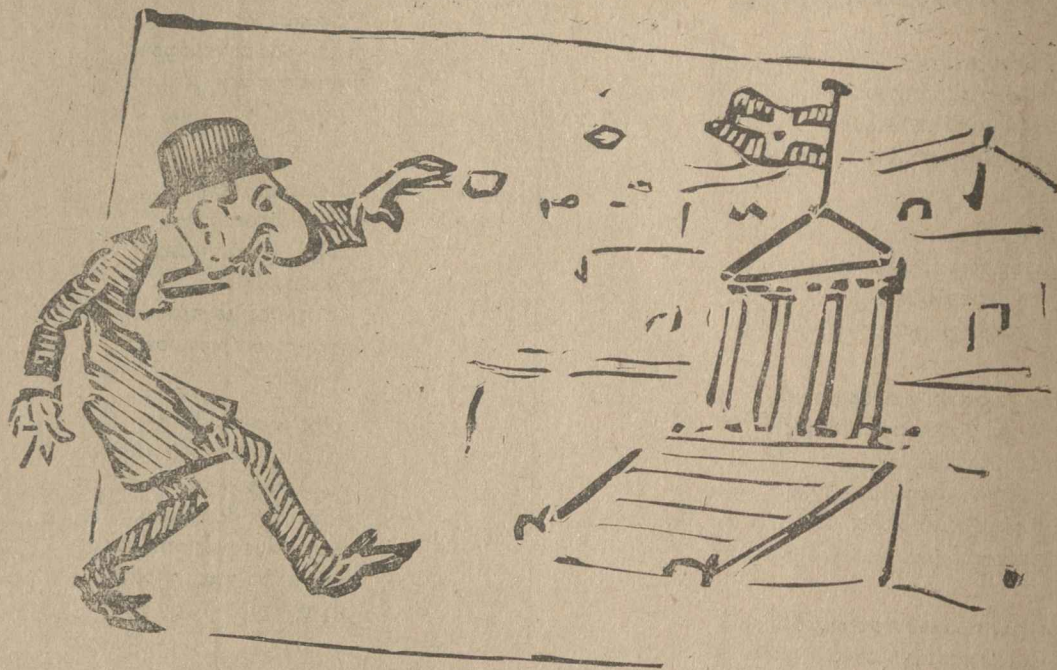
Φ.— Τὰ πόρρητα τὰ τρομερὰ
φοβήσοι, Ταρταρίνε...
Π.— Ἡ προσωπίς ἡ σιδηρὰ
ὁ Κόντες μήπως εἶναι;

Φ.— Σκαμνός... μὴν εἰσεφάφταξ...
σιγὴν εἰς θλατῆρει...
δὲν πρέπει δαίλου νὰ ρωτᾷς
γιὰ τέτοια, κακομοίρη.

Τὸ πᾶν μυστήριον θαυρῶν,
καὶ κάθε δαλὰ, ποῦ προσπαθεῖ
συμπέρασμα νὰ ἐκάλῃ.

Ἐρῶ καὶ μούντικας καὶ οὐρετικας
κι' ἀόρατους καταπακτικας
ἀπάνω στὸ κεφάλι.

Ἐμπρός πρὸς διοργάνωσιν καὶ χεῖρες μας καὶ πόδες,
λευκάνωμεν τὰ πρόσωπα με δοτύρων λιπώδεις,
καὶ μυστικοὺς ὀργανωτὰς συντεχνῶν τοῦ καιροῦ σου,
σὲ ζοφερὰ Ταρτάρια
καὶ σ' ἄντρα καταχθόνια
τὴν νύκτα μυστηριωδῶς νὰ τρέχῃς πρὸς νεροῦ σου.

**Κι' ὁ Κορφιάτης με χολή
ρίχνει πέτραις στή Βουλή.**

Κόσμος ἀπάνω σου χυμᾶ
σὺν θάλασσ' ἀφρισμένη,
σ' ἐλιθοβόλησαν γιαμά,
Βουλή συφοριασμένη.

Οὐαί σου!.. σὲ σωροὺς πετρῶν ζητοῦσαν νὰ σὲ θάψουν,
ἐφ' ὅπλου λόγχῃ, τζόγια μου, φωνάζει κάθε βάρδια,
μὰ καὶ ρουκέταις σοῦρριξαν μὲ πόθο νὰ σὲ κάψουν
γιατί καὶ σὺ πολλαῖς φοραῖς μοῦ καίς τὰ φυλλοκάρδια.

Πέτραις, ρουκέταις, ξαφνικό,
ρεῦμα σ' ἐπῆρε λαϊκό,
κι' ἔπεσε μπρὸς στὰ πόδια μου μεγάλο βαρελότο
χωρὶς νὰ κάνῃ κρότο.

Γιὰ σένα, τζόγια, δὲν μιλοῦν
μὲ σεβασμὸ σὺν πρῶτα,
σὲ ἔρίζουν, σὲ λιθοβολοῦν,
σοῦ ρίχνουν βαρελότα.

Ἄλλ' ὅμως εὐχομαι κι' ἐγὼ νὰ πάθῃς περισσότερα
κι' ἀκόμη τρὶς χειρότερα,
γιατὶ δὲν ἔβαλες μισαλό, Βουλή συφοριασμένη,
καὶ μὲ κρατεῖς Πρωθυπουργὸ μὲ τὴν δεδηλωμένη.

Χίλιαις φοραῖς ἐφώναξα πῶς θὰ σὲ παραιτήσω
κι' ἀνάπαυσι στήν Κέρκυρα θὰ πάω νὰ ζητήσω,

χίλιαις φοραῖς δὲν ἄφησες τὸ κέφι μου νὰ γίνῃ
καὶ μ' ἀπαγορευσεως ποτίζομαι λαγῆνι.

Ἐνα κελλι' λαχτάρισα σὲ μοναστήρι νάχα,
μὰ σὺ μὲ θέλεις στήν Ἀρχὴ γιὰ νὰ πονῶ μονάχα.
Γιὰ τέτοια μόμολα Βουλή ποῖς πέτραις δὲν θὰ δράξῃ;
γι' αὐτὴν μποροῦν νὰ σηκωθοῦν μονάχοι των κι' οἱ λίθοι...
ἄρνήθηκα τὸν Γούναρη πρὶν τρεῖς ἀλέκτωρ κράξῃ,
μὰ καὶ μ' αὐτὴν τὴν ἄρνησιν αὐτὴ δὲν μ' ἀπαρνήθη.

Καὶ μετὰ τόσα τρομερὰ
δὲν μ' ἐπιτρέπει σὺν σκληρὰ
νὰ φύγω, νὰ παραιτηθῶ,
καὶ ξένοιαστος νὰ ἔξαπλωθῶ
γιὰ πάντα στῆς Δουκάτες,
ἀλλὰ μοῦ κάνει πλάταις.

Γιὰ τοῦτο σὸ κατὰστίχο τὴν γράφω τοῦ διαδόλου
καὶ μ' ὅσα κι' ἂν τῆς κάνουνε δὲν τὴν πονῶ καθόλου,
καὶ μ' ὅλους τὴν πετροβολῶ κι' ἀπὸ μπροστὰ καὶ πίσω
σὺν θέλῃ σῶναι καὶ καλὰ νὰ μὴν ἀποχωρήσω.

Πλέξετε γιαμά σφενδοναῖς,
φέρτε μου γιαμά κοτρώναις
κατεπάνω τῆς νὰ ρίξω
καὶ νὰ τὴν ἀποκηρύξω.

Σβύστε τῆς Βουλῆς τὰ φῶτα,
κλείστε τὴν μὲ λουκέτα,
φέρετέ μου βαρελότα,
τρακατροῦκα καὶ ρουκέτα,
νὰ τὴν κάψω μοναχὸς μου, νὰ καῇ νὰ γίνῃ στάκτι,
νὰ βγῇ τῆς καρδιάς μου τὰκτι.